

Zeul nopții

Lucian-Horațiu Hînsa

Izbind valuri de căldură,
Fereastra noaptea mângâind-o,
Luna-și cerne a sa pictură
Singurătatea ocrotind-o.

Pe cer ai zice că-i un zeu
Mântuind încetișor
Orice astru, orice zmeu
În văzduh colindător.

Zeul nopții ea să fie?
Căci deși de-o veșnicie
Zarea întreagă explorăm
Tot spre ea ne avântăm.

Și deși ne întristăm
În a noastre pustii vieți
Îndeajuns ne înseninăm
C-o privim cu ochi măreți.

Lună, mândră lună,
Vis etern ce ne încunună,
Tu a nopții feerie
Răspândești cu-a ta magie!

Câte suflete pierdute
Gânditor se-ntrepătrund
Într-un somn liniștitor
Ce le poartă-al tău veșmânt!

Și câte nopți însingurate
Spre lumină ai condus,
Câte stele îngrijorate
Tu în taină ai pătruns!

Să te razemi veșnic pe-a ta boltă diamantină
Suflet candid, mângâios
De origine divină!